

4. Саламатов В. Визначення вимірів етичності державної служби / В.О. Саламатов // Новітні стратегії реформування державної служби в умовах європейської інтеграції / За заг. ред. проф-рів Ю.В. Ковбасюка і В.Л. Федоренка; матеріали круглого столу за міжнародною участю (м. Київ, 05 грудня 2014 р.). – К. : Вид-во Ліра-К, 2014. – 162 с. – С. 116 – 122.

Томашевська Т.В.

ПОЛІТИКО-УПРАВЛІНСЬКА ЕЛІТА В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Специфіка інформаційного соціуму і сучасної електронної культури формує людину, яка повинна бути здатна до пошуку і передачі різноманітної інформації, критичного і системного аналізу в умовах багатозадачності. Форми навчання в цих умовах значно трансформувалися, оскільки традиційні методи перестали бути ефективними і адекватними сучасним новим технологічним умовам.

Якщо звернутися до питання про те, які компетенції має опанувати представник політико-управлінської еліти в умовах сучасного інформаційного соціуму, то необхідно дати деяку характеристику особливостям електронної та медіакультури, які є основою життєвого світу сучасної людини.

У найбільш загальному плані електронна культура може бути визначена як сукупність результатів творчості і комунікації людей в умовах впровадження ІТ-інновацій, що характеризується створенням єдиного інформаційного простору, віртуальної формою вираження, застосуванням дистанційної технологією.

Електронна за формою і суттю культура є продовженням, розвитком “реальної”, що стала сьогодні (щоб зберегти свою цінність і конкурентність) електронною в технологічному вираженні. До особливостей електронної культури відносять: вільний доступ, відкритість для власників інформаційних ресурсів, дигітальність, існування об'єктів без контакту з “особистим” суб'єкта, інтерактивний характер взаємодії суб'єкта і об'єктів, що передбачає участь у формуванні інформаційного контенту, плюралізм контенту, в тому числі етичний і ціннісний, симуляції статус об'єктів культури (існування в штучно створеній реальності), переважання візуального сприйняття над смисловим, швидка оновлюваність і швидке старіння об'єктів, розважально-ігровий характер, що формується в умовах суспільства споживання благ і послуг, підвищена роль медіа, засобів комунікації і зв'язку, які самі стають об'єктами електронної культури і її модераторами [2].

Медіа стає джерелом культурного кодування, моделювання свідомості, тому їм в даний час багато в чому надають великої ваги у формуванні особливого типу раціональності і мислення. Специфіка медіа полягає в їх посередництві при передачі якогось повідомлення, послання від суб'єкта до суб'єкта.

Ведучий теоретик-аналітик інформаційної культури М. Кастельс зазначав, що інформаційна технологія ініціює мережеву логіку змін в соціальній системі [3]. Постійне перенаправлення інформації стає своєрідним “потоким”, перебування в якому для сучасного суб'єкта надає відчуття залученості.

Сучасна людина в умовах електронної культури – це біо-соціо-електронний суб'єкт, який за допомогою інформаційних медіа моделює навколишній простір. При цьому відбувається і формування нової базової потреби індивіда – самому бути частиною і актором соціального медіасередовища В протилежному випадку існування людини випадає з єдиного “потоків”, стає маргінальним.

Представником еліти стає той, хто здатний до створення і оперування найбільш значущою інформацією, що впливає на значну кількість людей. Отже, її творчість, аналітика, критичне сприйняття, управління інформацією виявляються найважливішими компетенціями лідерів і нової політико-управлінської еліти інформаційного світу. А ключовим навиком епохи медіа стає комунікація, постійна передача інформації, ідей, образів, знань, які наповнюють життєвий світ сучасної людини.

Особливістю інформаційної епохи стає тенденція до поступового витіснення реальної комунікації віртуальною взаємодією. У цих технологічних умовах шанс на входження в еліту отримують ті, хто найбільш адаптований до умов електронної культури, хто здатний використовувати цей ресурс для соціальної взаємодії, зростання продуктивності праці, творчості нових ідей і продуктів.

В системі компетенцій представника еліти в цих умовах виявляється інформаційна культура як “одна зі складових загальної культури людини, що є найважливішим чинником успішної професійної та непрофесійної діяльності, а також соціальної захищеності особистості в інформаційному суспільстві та являє собою сукупність інформаційного світогляду і системи знань і умінь, що забезпечують цілеспрямовану самостійну діяльність з оптимального задоволення індивідуальних інформаційних потреб з використанням як традиційних, так і нових інформаційних технологій” [1]. У більш широкому сенсі інформаційна культура включає в себе теоретичні знання і практичні навички, які надають можливість вільно і ефективно орієнтуватися в просторі інформації, брати активну участь в його формуванні та за допомогою технологічних ресурсів сприяти інформаційному взаємодії.

Таким чином, представник сучасної еліти виявляється модератором інформації, мислення, напрямків діяльності його команди (виборців), від рівня розвитку його інформаційної культури та розуміння можливостей медіа- та кіберпростору залежать продуктивність і успішність його дій. Сучасний політичний управлінець це медійний суб'єкт, що живе за законами медіакультури, яка формує імідж за допомогою найбільш передових технологій. Швидкість оновлення технології в інформаційному соціумі стає одним з факторів його просування, за умов високого рівня володіння інформаційною культурою.

Список використаних джерел

1. Макарова М. Інформаційна культура: суспільні та особистісні аспекти пізнання / Марія Макарова // Вісник книжкової палати. – 2017. – №12. – С. 40–43.
2. Baeva L. V. E-Culture. Encyclopedia of Information Science and Technology. USA: Information and resources management association, 2014.
3. Castells M. The Information Age: Economy, Society and Culture, Vol. I., Oxford, UK: Blackwell, 2000.